

Prædiken til forbønsgudstjeneste for forfulgte kristne.

Viborg Domkirke Søndag den 11. januar 2015 kl. 16.00

Salmer:

Prædikentekst Johs. ev. 17, 9 – 26.

Du kæmper i verden for frihed og fred,
når andre gir op, bliver du viljefast ved.

Du følger os ind i den yderste nød
og kalder os ud af den inderste død.

Vi vil rejse os og høre uddrag fra Jesu
ypperstepræstelige bøn, som vi læser den i
Joh.evang. kap. 17. Jesus sagde:

v9 Jeg beder for dem; ikke for verden
beder jeg, men for dem, du har givet mig,
for de er dine; **v10** alt mit er dit, og dit er

mit, og jeg er herliggjort i dem. **v11** Jeg er
ikke længere i verden, men de er i verden,
og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold
dem fast ved dit navn, det du har givet mig,
for at de kan være ét ligesom vi. ...

v14 Jeg har givet dem dit ord; og verden
har hadet dem, fordi de ikke er af verden,
ligesom jeg ikke er af verden. **v15** Jeg
beder ikke om, at du skal tage dem ud af
verden, men at du vil bevare dem fra det
onde. **v16** De er ikke af verden, ligesom jeg
ikke er af verden. **v17** Hellig dem i
sandheden; dit ord er sandhed. ...

v22 Den herlighed, du har givet mig, har
jeg givet dem, for at de skal være ét,
ligesom vi er ét, **v23** jeg i dem og du i mig,
for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden
skal forstå, at du har udsendt mig og har
elsket dem, som du har elsket mig.

v24 Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. v25 Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; v26 og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« Amen

I dag samles over 1 mio. mennesker i Paris i solidaritet med ofrende for den ekstremistiske terror udført i Allahs navn og i solidaritet og medfølelse for deres pårørende. Der er al mulig grund til at vi som er forsamlede her i Domkirken til forbønsgudstjeneste også tilslutter os den protest mod den ekstremistiske terror, der hensynsløst forsøger at knægte

ytringsfriheden og friheden og som misbruger religionen til at bekæmpe anderledes troende. Men det primære fokus for denne gudstjeneste er de mange hundrede tusinde mennesker, som rundt i verden er drevet på flugt, pga. deres kristne tro – af den samme ekstremisme – mennesker der ofte bliver glemt, og som er afhængige af vores støtte og hjælp.

Jeg har mødt dem. De kristne flygtninge fra Syrien, som over hals og hoved måtte flygte fra deres hjem, fordi den ekstreme Al Nusra Brigade, havde erobret deres by, og nu gik fra hus til hus og ledte efter kristne familier. I første omgang smadrede de alle deres religiøse symboler, billeder, kors og lignende, og de ødelagde deres Bibler. Derefter smadrede de kirken, og

siden begyndte de at dræbe de kristne – alene fordi de var kristne. Mennesker, som var flygtet over grænsen til Libanon og kom til den syrisk ortodokse biskop i Bekardalen i Libanon i håb om hjælp og beskyttelse

Vi har hørt nødråbene fra forpinte forældre til de 200 kristne piger, som brutalt blev bortført af den yderliggående islamiske bevægelse Boko Haram i Nigeria – den bevægelse, som i disse dage har dræbt og smadret flere byer og sendt over 200.000 mennesker på flugt i det nordlige Nigeria.

Og i Nordirak: de kirkelige nødhjælpsorganisationer har modtaget i tusindvis af kristne på flugt for en radikal islamisk udrensning af anderledes troende der.

Og jeg har siddet i min stue i Haslev med min tidligere nabo, som er fra Pakistan og

tilhører en minoritetsgruppe indenfor Islam. Han og hans familie er flygtet fra Pakistan pga forfølgelse, og nu havde han netop set, hvordan religiøse ekstremister havde stormet hans moske i Pakistan og skudt vildt omkring sig og dræbt både nogle af hans familiemedlemmer og venner der.

Jeg har hørt, hvordan palæstinensiske kristne kirkeledere råber om hjælp til deres menigheder, som efterhånden bliver mindre og mindre, fordi flere og flere bliver drevet på flugt. Og i september lød det igen - fra 30 protestantiske kirkeledere fra Syrien og Libanon. En direkte appel til os kristne kirker i resten af verden, om hjælp. Om hjælp til ikke at blive glemt, om hjælp til at dokumentere de overgreb, som de udsættes for, om hjælp til at kunne praktisere deres kristne tro i deres

hjemlande, og om hjælp i form af nødhjælp.

Det er derfor, vi er samlet her i Viborg Domkirke: For at besvare deres råb om hjælp og for at udtrykke vores afsky for den religiøse ekstremisme – af hvilken art, den end måtte være. En ekstremisme, som tager religionerne som gidsler, som forvansker de religiøse budskaber, og som driver mennesker på flugt.

Vi er samlet til forbøn, men også for at oplyse hinanden om ondskabens realitet, for at holde vore politikere fast på deres ansvar for at sikre religionsfrihed og ytringsfrihed og menneskerettigheder, og for også som kirke og som enkeltpersoner at handle!

At samles til forbøn er ikke nyt. Det er et af kirkens centrale kendetegn. Og bønnens kraft skal ikke undervurderes! Teksten,

som jeg læste er et udsnit af Jesu ”ypperpræstelige bøn”. Hans sidste bøn, hvor han beder for den kristne kirke og for de kristne, at de må bevares i evangeliets lys, at de må være et! Så de bliver i den kristne næstekærlighed – så når et lem lider, så lider alle lemmerne – når kristne forfølges et sted, så forfølges vi alle.

Omsluttet af Jesu egen forbøn - sat ind i den kærlighed, som den er et udtryk for - ber vi i dag om mod og håb til de forfulgte og om vilje og kræfter til selv at handle! Vi ber om, at de 100.000 vis af kristne brødre og søstre, der er på flugt, må mærke Guds nærvær – hvor de end er lige nu, om de gemme sig i skove, sidder i overfyldte flygtningelejre i fremmede lande eller er kommet her til os i Danmark. Og vi ber Gud om mod til at sige fra overfor de ekstremere, som står bag disse forfølgelser. Mange journalister har i tidens løb spurgt

ærkebiskop Desmond Tutu, hvordan han fik kræfterne og modet til - med livet som indsats at gå op imod apartheidstyret. Og hans enkle svar til journalisterne har været: "Har de prøvet med bøn?" ... Gud, lad os være en bedende kirke!

Vi ber for vore kristne brødre og søstre – dem har vi et ganske særligt ansvar for. Men vi ber også for mennesker af anden tro, for andre religiøse minoriteter på flugt. For Guds kærlighed gælder alle – og derfor sendes vi også til alle. Ja, kristendommen er radikal på dette område. Vi har ikke blot et ansvar for vore egne, vores ansvar rækker selv til vore fjender! Som kirke – har vi et særligt ansvar og særlige muligheder for at bekæmpe den ekstremistiske fundamentalisme – derfor må vi aldrig blive tavse, når vi står overfor menneskelig undertrykkelse.

For et år siden, blev der holdt en mindegudstjeneste for Kaj Munk i Københavns Domkirke. Man markerede 70 året for Kaj Munks likvidering i 1944. Ved den lejlighed blev Kaj Munks sidste prædiken fra Domkirken i København læst op. En prædiken, hvori han i skarpe vendinger kræver kirkens handling og afstandtagen til Nazismens forfølgelse af jøder. Han siger bl.a. ...

"Verdensmagthaverne mødes med de såkaldte fromme kristne deri, at der ikke må tales politik i kirken. Deri tjener kirken dem gerne, så længe de fører en politik, der ikke er Kristus fremmedartet. Men slår de ind på veje, som Kristus har betegnet som dem, der fører stik mod Guds vilje og derfor til afgrund for folkene, da var kirken ikke Jesu kirke, om den tav. Thi at tie overfor synden er at tale Djævelens sprog!

.... Det er kristeligt ret af kirken at råbe:
Dette er stridende med Grundloven i Kristi Rige, den, der hedder barmhjertighed, og det er afskyeligt for frie nordiske sind. Og Kirken må gå videre uden at lade sig trætte, sker det en gang til, da vil vi med Guds Hjælp prøve at rejse folket til oprør. Thi det kristne folk, der sidder dåreløst hen, når dets idealer trampes under fode, slipper forrådnelsens kræft ind i sit sind, og Guds vrede sænker sig over det.”

Dengang var det jøder der blev forfulgt. I dag er det kristne minoritetskirker, som forfølges – OG vi har den samme forpligtelse til at råbe op! Vi må have fokus på de forfulgte, og vi må handle for at sikre dem nødhjælp og beskyttelse.

Og vi må stå op - overfor al form for fanatisme.

Det er blevet uhyggeligt aktuelt oven på de sidste dages terrorangreb i Frankrig, hvor islamistiske ekstremister i flere terrorhandlinger dræbte journalister og tegnere på bladet Charlie Hebdo og uskyldige gidsler i et jødisk supermarked. Både som kirke og som enkeltpersoner må vi fordømme den religiøse ekstremisme, som ikke regner menneskeliv for noget, når egne ideer skal fremmes.

Ekstremisme og fanatisme er som parier og snyltere, som suger sig fast også på religioner og med deres forvrængede verdensbilleder forvansker og ødelægger religionernes budskaber - og dermed bliver det første mål for deres virke selve religionerne. Skal den religiøse fanatisme bekæmpes, er der kun én måde at gøre det på, og det er ved at vi fra kirkerne, moskeerne, synagogerne og templerne siger fra. At vi støtter op om dialogen og

den fælles kamp imod ondskaben, som jo netop trives i disse ekstreme bevægelser. At vi som kirker og moskeer står sammen om at værne om ytringsfriheden og den menneskelige frihed.

Som demonstranterne i Paris bar skilte med teksten: "Vi er alle Charlie" - sådan burde vi måske lave bannere og Facebook opdateringer med teksten: "Vi er alle forfulgte". For at minde os selv om det ansvar, vi har for at hjælpe vores forfulgte brødre og søstre og for at råbe vore politikere op. Af dem må vi kræve, at de handler, i forhold til den undertrykkelse, der sker af kristne og andre mindretal. Ligesom vi alle må være klar til at vise barmhjertighed og næstekærlighed - og tage os af de flygtninge, som kommer til vores nærområde og banker på vores dør.

I 2006 blev jeg inviteret til Ungarn, fordi man fra ungarsk side gerne ville markere 50 året for opstanden i 1956 og den brutale nedkæmpningen af den. Samtidig ville man takke Danmark og Folkekirkens Nødhjælp for den store indsats, vi havde gjort for de ungarske flygtninge. Jeg var ikke født i 1956. Men i Ungarn fik jeg historien om, hvordan vi fra dansk side havde kørt særtog til Østrig, hvor vi havde fyldt dem med flygtninge – familier og forældreløse børn. Vi kørte dem til Danmark, og da de rullede ind på stationerne, stod danskerne der med små flag og modtog dem. Jeg fik en medalje, som siden stod fremme på mit kontor i Folkekirkens Nødhjælp – for den er jeg stolt over. Der var engang vi havde overskud!

Med denne forbønsgudstjenesten følger så også kravet om, at vi også i dag må tage

ansvar og give de flygtninge, som kommer til os en fremtid – samtidig med at vi højt og tydeligt sætter ord på, at al ekstremisme skal bekæmpes og isoleres. Det skal ske ved, at religionerne står sammen - ikke ved at vi bekæmper hinanden. Det skal ske gennem konkret handling – politisk pres for at inddæmme ekstremismen, og indsamling af penge til nødvendig hjælp til de mange på flugt – i dag gennem indsamlingen til Danmissions arbejde for kristne og andre på flugt i Nordirak. Alt dette må vi gøre under bønnens fortegn.

Amen!

Lad os nu med Frans af Assisi bede:

Herre, gør mig til redskab
for din fred.
Lad mig bringe kærlighed,
hvor hadet råder.

Lad mig bringe tilgivelse,
hvor uret er begået.
Lad mig skabe enighed,
hvor uenighed råder.
Lad mig bringe tro,
hvor tvivlen råder.
Lad mig bringe glæde,
hvor sorg og bedrøvelse råder.

Lad mig ikke så meget søge
at blive trøstet
som at trøste.
Ikke så meget at blive forstået
som at forstå.
Ikke så meget at blive elsket
som at elske.
For det er ved at give,
at man får.
Det er ved at glemme sig selv,
at man finder sig selv.
Det er ved at tilgive andre,

at man får tilgivelse.

Det er ved at dø,

at man opstår til evigt liv.

Og lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed og Helligåndens

Fællesskab

være med os alle. Amen